

Vraždy v Cornwallu

Svatební přípravy

Fiona Leitch

Všechny tři jsme vylétly z kuchyně na dvorek za provozní budovou hotelu. Šly jsme za vyděšeným hlasem, který začal volat o pomoc. Oběhly jsme nároží a pokračovaly na zahradu. Mířily jsme k jezírku, u kterého jsem si včera večer povídala s Mel a kde se začal tvořit hlouček, sestávající z hotelového personálu a hostů.

Tony, napůl oblečený do ranního obleku, dorazil ve stejnou chvíli jako my. „Co se tu u všech čertů děje?“ vyhrkl.

„Nevím,“ odpověděla jsem, avšak v žaludku se mi začala rodit strašlivá předtucha. Ať se tu stalo cokoli, očividně to není nic dobrého. „Ozvala se ti Cheryl?“

Podíval se na mě a šokem otevřel pusou. „Ne. Snad si nemyslíš...?“ Otočili jsme se ke skupince lidí.

„Nechte mě projít!“ prohlásila jsem s dostatečnou autoritou, aby se dav přede mnou rozestoupil dřív, než si lidé uvědomí, že jsem pouhá kuchařinka.

Pes konečně přestal štěkat, ale pořád tam byl a tiše kňučel. Tonyho máma, Brenda, ho nepřítomně poplácala po hlavě.

„Kdo je to?“ Tony hrubě odstrčil ženu ve velkém klobouku, která mu překážela ve výhledu. „Je to... Cheryl?“

„Ne,“ hlesla jsem. I kdybych toho psa nepoznala, nakrátko ostříhanou blondýnu si s nikým nespletu.

Mel – bývalá paní Penhaligonová, řidička cisterny a narušitelka svatebních příprav, ležela na zemi s peroxidovými vlasy potřísněnými krví. Pleť měla studenou a bledou, oči vyhaslé. Napřed mě napadlo, že se udeřila do

hlavy o lavičku, na které jsme včera seděly –, protože jak se zdálo, hodně krve pocházelo z rány na temeni, o níž svědčila rudá kaluž pod ní, ale další ránu, pokrytou tmavě červenou krví, měla na čele. Spadnout a praštit se do hlavy hned dvakrát – jednou do čela a podruhé do temene – se zdálo dost nepravděpodobné a chtělo by to pořádnou dávku nemotornosti. Což znamená, že jí ublížil někdo jiný. Hermína, věrná do posledního dechu, hodiny stála nad tělem své paničky a štekala v marné naději, že někdo přijde. Ale beztak by dorazil příliš pozdě.

„Díkybohu!“ vyhrkl Tony a vzápětí si uvědomil, co plácl. „Teda ne že je Mel mrtvá, ale Cheryl –“ Zarazil se, přemožený emocemi, a klesl vedle bezduchého těla své bývalé ženy.

Příští hodina uběhla jako v mlze. Zavolali ředitele hotelu, pana Blooma. Vyklubal se z něho pěstěný vybíravý mužiček. Připomínal mi Hercula Poirotu – kdyby se belgický detektiv vykašlal na malé šedé buňky a místo toho šel pracovat do pohostinství. Bloomovi stačil jediný pohled na mrtvolu, aby se prudce zakymácel, a mně na okamžik blesklo hlavou, že budeme mít vedle chudinky Mel vyložené další tělo, ale kupodivu se rychle vzpamatoval, poněkud zženštile, a začal organizovat své zaměstnance s výkonností generála jdoucího do bitvy.

Hoteloví a svatební hosté byli nahnáni do salonku – ne do toho, kde jsme slavili včera v noci, toho s výhledem do zahrad, ale do jiného na druhé straně budovy, který nevyužívali tak často, protože poskytoval ne tak příjemný výhled na parkoviště a dlouhou příjezdovou cestu. Otřeseným lidem byl nabídnut čaj, káva nebo doušek něčeho silnějšího na uklidnění nervů. Když dorazila policie, pan Bloom jim velkoryse poskytl k obehnání místa činu draze vypadající sametové provazy, které se za běžných okolností používaly k organizování obecnstva při svatbách.

Daisy a mámu jsem odvelela zpátky do kuchyně dřív, než stačily zhlédnout Melino tělo. Viděla jsem, že Daisy je trochu naštvaná, že přišla o vzrušující podívanou, ale na tak drsný pohled je moc mladá. Ubohá Mel.

Zaměstnala jsem své pomocnice plněním košíčků a výrobou kanapek. Nepředpokládala jsem, že se svatba uskuteční, i kdyby se Cheryl nakonec ukázala, ale hned vedle byla místnost plná hostů a všichni se nacházeli v nějakém stadiu šoku, vzrušení nebo rozčilení. Chuťovky lidi spolehlivě

za všech okolností zklidní a těžko se drbe nebo spekuluje, když máte plnou pusku krevetového koktejlu.

Našla jsem Tonyho, jak sedí sám v hotelové jídelně, nádherně prostřené a připravené na nadcházející svatební hostinu. V zadní části místnosti na čestném místě a vlastním stolku trůnil pětipatrový dort ozdobený bílou leduovou polevou a červenými květy z cukrové hmoty. Tony si spěšně otřel oči, když jsem se k němu blížila. Posadila jsem se vedle něj.

„S mámou to seklo a musela si jít lehnout,“ hlásil. „Táta na ni dohlíží. Dost je to sebralo. Občas zapomínám brát v potaz, jak se ti dva cítí.“

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se, ačkoliv jsem viděla, že není. „Už se ti ozvala Cheryl?“

„Ne.“ Zvedl se a přešel k oknu vedoucímu do zahrady, jako by pátral po své snoubence. „Kde sakra vězí? Já se z toho zblázním. Co když –“ Zarazil se. Nechtěl to vyslovit, tak jsem to řekla za něho.

„Co když Mel není jedinou obětí?“

Otočil se ke mně. „Nemyslíš si, že se jí něco stalo, že ne? Sama jsi prohlásila, že na poslední chvíli zpanikařila.“

„Nevím,“ odpověděla jsem prostě. Napadla mě ještě jedna možnost, ale netušila jsem, jak ji přijme. „Já to vidím tak, že existují tři možné scénáře. Zaprvé – Cheryl zdrhla.“ Zvedla jsem ruku, abych mu zabránila vznést námitku. „Jestli si svatbu rozmyslela a už se nevrátí, nebo si jenom potřebovala vyčistit hlavu, to ti nepovím. Zadruhé – ten, kdo zabil Mel, se nespokojil s jedinou obětí.“ Tony se otrásl, odvrátil se ode mě a opět se zahleděl z okna. „A zatřetí...“

„Zatřetí?“

„Zabila Mel. Proto utekla.“

Moje slova zůstala viset ve vzduchu mezi námi. Tony se neotočil, ale já si všimla, jak mimoděk napřímil ramena.

„Tony.“ Oknem jsem viděla, jak přijíždějí policejní vozy se zapnutými majáky, ale bez sirén. Následovala je dodávka – nejspíš s partou kriminalistických techniků. Anebo to budou pohřebáči.

„Tony, policie se tě bude ptát –“ Natáhla jsem se a položila mu ruku na paži. Otočil se ke mně a já mimoděk ucouvla před hněvem v jeho očích. Za všechny ty roky, co ho znám, jsem ho nikdy neviděla takhle našťavaného. Ale, na druhou stranu, co o něm teď vím? Jsme dlouholetí kamarádi a já vždycky dbala na to, abych za ním zaskočila, kdykoliv jsem přijela za ro-

diči, ale nežiju tu skoro dvacet let a nejdělsí čas, který jsem strávila v jeho společnosti, byl divný večer, kdy měla naše třída školní sraz.

Ustoupila jsem o krok dozadu a on udělal krok dopředu, čímž zase smazal mezeru mezi námi.

„Jak se opovažuješ něco takového říct?“ zasyčel. „Cheryl by nikdy nic takového neudělala! Ty ji neznáš. Dokonce jsi ji ani neměla ráda –“

„Neměla? Nebo nemám?“ Především se mi nelíbilo, že o ní mluví v minulém čase. Na okamžik se zatvářil zmateně, pak zavrtěl hlavou.

„Nepřekrucuj moje slova! Sakra – to je typické! Jednou polda – vždycky polda!“

Zírala jsem na něho a s klidem čelila jeho zuřivému pohledu, dokud mu nepoklesla ramena a nesklopil oči. Přitáhl si židli a ztěžka na ni usedl. Převrátil přitom sklenici na víno, připravenou na stole. Natáhl se, aby ji zase postavil, a já si všimla, jak se mu třese ruka.

„Jenom jsem... Přece jenom utekla. Nebo ne? Není mrt–, nemůže být. Opustila mě. Doufám.“ Nevesele se zasmál. „Tohle měl být můj svatební den, a já si teď přeju, aby mi nevěsta utekla od oltáře.“

Přitáhla jsem si židli vedle něho, otočila jsem ji a usedla na ni obkročmo tak, abych mu viděla do tváře.

„Je tady policie a budou chtít s tebou mluvit,“ domlouvala jsem mu tiše. „Zeptají se tě na včerejší hádku mezi Mel a Cheryl.“

„Já vím.“ Natáhl se a začal si pohrávat s dezertní lžičkou, ležící na stole. Ohýbal ji a klepal s ní o okraj talíře, aniž si uvědomoval, co činí. *Ťuk, tuk, tuk.*

Zhluboka jsem se nadechla. To, co se chystám říct, se mu možná nebude líbit, ale bude lepší, když si vylije vztek na mně, a ne na policii.

„Mel... vznesla určité obvinění,“ kousla jsem do kyselého jablka.

Tony se na mě znepokojeně podíval. „Jaké obvinění?“ nechápal. *Ťuk, tuk, tuk.*

„Povídala, že rodina Laityových jde po tvém obchodu, a proto si tě Cheryl bere.“

Tony upustil lžičku, střelil po mně pohledem a krátce se zasmál.

„To si myslela? Věř mi, že Mel štekala na špatný strom.“

„Znamená to, že existuje strom správný?“

Opět zvedl lžičku, ale mlčel. Natáhla jsem se a vyškubla jsem mu ji z ruky dřív, než se mohl znovu pustit do toho protivného bubnování.

„Jak je vidět, očekával jsi, že řeknu něco jiného,“ konstatovala jsem. Měla jsem takový *pocit*, že Tony přede mnou něco tají. „Jde o něco jiného? Něco jsi zjistil, anebo tě od rána něco napadlo?“

Podíval se na mě, jako by se snažil rozhodnout, jestli má anebo nemá mluvit. Zrovna když otvíral pusu –

„Pan Penhaligon?“

Otočili jsme se a uviděli na prahu stát vysokého, světlolvasého a (musím to říct) naprosto božského pětatřicátníka. Měl hranatou bradu, páchl testosteronem a hodil by se spíš do filmu běžícího na Hallmarku. Uměla bych si ho představit v kostkované dřevorubecké košili, jak pěstuje na farmě dýně někde na Středozápadě. Spojených států, samozřejmě. V podmínkách Anglie by to znamenalo být někde kolem Birminghamu, což je prostředí, které nesvědčí ani romantickým hrdinům, ani tykvovitým rostlinám. Za jeho zády dva policejní důstojníci v uniformách zpovídali hotelové hosty poflakující se v hale. Předpokládala jsem, že je doplňují kolegové v civilu.

Tony se zvedl. „Ano.“

„Jsem detektiv inspektor Withers...“ Cože? Withers? Sušinka? Sušinka rozhodně není vhodné jméno pro romantického hrdinu z Hallmarku, ale člověk holt nemůže mít všechno. „... a vedu vyšetřování smrti paní Penhaligonové.“

„Bývalé paní Penhaligonové,“ upřesnil ostře Tony a já jsem mu varovně položila ruku na paži.

„Měl jsem dojem, že tohle příjmení stále používá,“ poznamenal Withers a Tony pokrčil rameny. Nejrádši bych mu jednu vrazila. Zbytečně na sebe upozorňuje a staví se do nelichotivého světla –, pokud není rovnou vrah, tak dozajista působí jako bezcitný a hádavý prevít.

„Používala ho. Chudinka Mel. Tony je jenom rozrušený,“ zachraňovala jsem situaci. „Což je pochopitelné.“

Withers mě sjel zkoumavým pohledem od hlavy až k patě. „Kdo jste? Kuchařka?“

„Jodie Parkerová, bývalá příslušnice Metropolitní policie. Sloužila jsem v Kenningtonu.“

„A teď jste kuchařka a sloužíte v kuchyni.“

Parchant jeden arogantní. „Jo.“

Potřeboval se mě zbavit. „Oukej, někdo s vámi nejspíš bude chtít časem mluvit, takže neopouštějte hotel. Pane Penhaligone, my dva si teď popovídáme o událostech ze včerejšího večera...“

Neměla jsem poněti, co jiného si počít, tak jsem se vrátila do kuchyně a začala krájet jablka tím největším a nejostřejším nožem, jaký jsem našla. *A teď jste kuchařka. Z čehož vyplývá, že se nemám plést policejním složkám pod nohy.* Nemilosrdně jsem zaútočila kudlou na Granny Smith – což je odrůda zeleného jablka. Ten bídák! Nemá poněti, proč jsem odešla od policie ani jak moc se mi po té práci stýská –, přestože strašně ráda trávím čas s Daisy a jsem vděčná, že můžu dělat něco, co mě taky hodně baví, což je vaření, v tomto okamžiku konkrétně porcování nevinného jablka na droboučké kousky.

„Všechno v pořádku?“ starala se máma a vyměnila si ostražitý pohled s Daisy v momentě, kdy jsem popravila další jablko a odhodila ohryzek. „Neměly bychom je napřed oloupat?“

A kruci! Zabodla jsem nůž do dřevěného prkénka s takovou razancí, až čepel zavibrovala s uspokojivým *bong* – a smetla jsem kousky jablka do mísy.

„Tady máš.“ Daisy mi sebrala misku z ruky a místo ní mi nabídla šálek čaje. Okamžitě jsem se usmála a uvědomila jsem si, že ve skutečnosti mám velké štěstí, že vedu tak skvělý život, bez ohledu na to, co si detektiv inspektor Withers se svou hranatou, dohledka oholenou bradou a vyrýsovanými břišáky (které jsem samozřejmě neviděla, zato si je umím velice dobře představit) myslí nebo ne.

„Špicově sem ťa vycepovala, fakt že jó, cěrko!“ pronesla jsem tím nejhorším přízvukem východního Londýna a ona jen pokrčila rameny.

„Postav na čaj, Daisy, a na nic se neptej,“ odpověděla a my s mámou jsme se rozchechtaly.

„To je moje holčička. Děkuju ti.“

Chvíli jsme tam jenom tak stály a popíjely čaj, protože jsme nevěděly, co si dál počít. Má vůbec význam pokračovat v přípravě jídla? Svatba se měla konat za hodinu, a pokud mi bylo známo, nevěsta se ještě neukázala. Kromě toho by se obřad odehrával hned vedle místa činu, což by ceremonii jistě na romantičnosti nepřidalo, a samozřejmě by to nepřispělo ke šťastnému manželství. *Jestli něco jako šťastné manželství existuje*, pomyslela jsem si cynicky. Ale na druhou stranu, já jsem s muži skončila, včetně (zejména) dobře vypadajících detektivů –, takže kdo jsem, abych soudila?

A Cheryl se touhle dobou o Mel určitě doslechla. Kdyby si svatbu rozmyslela a na Tonyho se vykašlala, určitě by mu aspoň napsala, že je v pořádku. Takže mi v hlavě zůstaly dva následující scénáře: buď je taky mrtvá, anebo je vrah...

Ale proč by Mel zabíjela? Melino obvinění – vágní a tajemné – jí nohy rozhodně nepodrazilo, a Tony je nevzal natolik vážně, aby kvůli němu svatbu zrušil. Anebo zjistila o rodině Laityových víc, než mi prozradila? Znalý jsme se prostřednictvím Tonyho, ale nikdy jsme si nebyly blízké a ona neměla důvod mi věřit. Na druhou stranu jsem začínala mít podezření, že Tony něco ví. Rozhodně se začal ošívat, když jsem mu prozradila, z čeho Mel obvinila Cheryl. A ráno jsem ho nechala odejít do zahrady, aby se podíval, jestli si tam uprchlá nevěsta neuklidňuje nervy. Jak to, že nenašel Melino tělo? Když jsem se s ním loučila, pes už štěkal, a kdybych byla na jeho místě, s největší pravděpodobností bych se vydala tím směrem, abych zjistila, kvůli čemu dělá takový povyk, anebo přinejmenším požádala majitele, aby svého čokla umlčel.

Vtom mě napadla další znepokojivá myšlenka. Jestli Tony choval podezření, že Mel ví na jeho nastávající něco ošklivého, co když se *sám* rozhodl ji umlčet? Anebo zjistil, že Cheryl balí kufry, uvědomil si, že ho opouští, popadl ho vztek a zabil ji, když se ji snažil zadržet – a pak si to vyřídil s Mel, protože to byla její vina.

Anebo jsem se dočista zbláznila? Tony přece není vrah, našeptávala mi znovu má zrádná mysl, *ale jak dobře ho poslední dobou znáš?*

„Penny za tvoje myšlenky,“ prohlásila máma a já se vzpamatovala. Nehodlala jsem se s nikým dělit o něco, co je – doufejme – moje naprosto ničím nepodložené podezření, notabene s mojí mámou, která, pánbůh jí žehnej, nemá absolutně žádné zábrany, když dojde na drby, a s největší pravděpodobností by hned zítra vyslepičila všechno, co se ode mě dozvěděla, i kdyby nakrásně nechtěla.

„Ani za tu nestojí,“ odpověděla jsem s úsměvem. „Pojďte, teď všechno sbalíme a strčíme do ledničky. Podle mě se teď žádná svatba konat nebude.“

Tak jsme všechno obalily potravinovou fólií a uložily do hotelové chladírny, kde bylo víc místa než v mém domě. Kromě toho jsem si nebyla jistá, co Tony hodlá udělat s takovým množstvím jídla. Zrovna jsem se chystala za panem Bloorem, ředitelem hotelu, abych mu řekla, jak jsem s tím naložila, a slíbila, že

všechno zase odnesu, jenom co se dozvím, co s tím, když do kuchyně vkročil detektiv inspektor Withers.

„Paní Parkerová?“

„Ano?“ Máma k němu s úsměvem vzhledla. Podíval se na ni a potom na mě. Nic nechápal.

„Ne, myslel jsem –“

„Paní Parkerová je moje matka,“ oznámila jsem mu. „Já jsem *slečna*.“

„Shirley,“ zacvrlikala půvabně máma. Pro pohledné mladé muže měla slabost, což bývalo občas dost trapné.

Netrpělivě přikývl. „Dobře, *slečno* Parkerová. Můžu vám položit několik otázek ohledně včerejšího večera?“ Maličko ustoupil, jako by mi naznačoval, abych ho následovala.

„Samozřejmě,“ přikývla jsem, aniž jsem se pohnula. Víím, že je to malichernost, ale nehodlala jsem mu nic ulehčovat. Všimla jsem si, jaký posměšný důraz kladl na „*slečnu*“. Máma zvedla hrnek.

„Dáte si šálek čaje? Máme uvařenou vodu.“

„Ne, děkuju vám. Můžete –?“

„Určitě? Můžu ji znovu přihřát? Nepotrvá to ani minutu.“

„Není třeba, jsem v pohodě.“ Detektiv inspektor Withers se začal ošívát pod tíhou máminy okouzující ofenzivy. „Co kdybychom zašli někam, kde je větší klid?“

„My budeme zticha,“ zapípala nevinně Daisy. Je skoro tak všetečná jako já. Rodinný rys. Ale Withers se nehodlal nechat porazit dvanáctiletou školáčkou.

„Díky, ale ne. *Slečno* Parkerová? Můžeme?“ Ucouvl a nesmlouvavě ukázal na dveře. Bylo by hulvátské (i když zábavné) ho ještě víc rozházet.

Následoval mě z kuchyně. Zastavila jsem se a otočila se k němu. Ukázal k salonku, kde jsme byli včera večer.

Vešla jsem dovnitř a posadila se ke stolu. Čekala jsem, až se ke mně připojí. Vytáhl notes a pero a uvelebil se naproti mně.

„Takže od pana Penhaligona jsem se dozvěděl, že jste staří přátelé,“ prodhnil konverzačním tónem. Výborně se vyjadřoval ve stylu zpravodaje z BBC, ale zaznamenala jsem nepatrný přízvuk, který jsem nedokázala zařadit. Možná skutečně pěstoval dýně na farmě v Birminghamu...

Přikývla jsem. „Ano. Chodili jsme spolu do školy.“

„Tedy jste *velmi* staří kamarádi,“ prohlásil ten neomalenec. Musel si všimnout, jak jsem se zarazila, protože hned nato vyhrkl: „Chtěl jsem tím říct, že ho znáte hodně dlouho. Co paní Penhaligonová – Melissa Penhaligonová?“

„Přistěhovala se, když jsme chodili na střední, takže ano, znala jsem ji, ale jen prostřednictvím Tonyho.“ Vědomí, že chudinka Mel je mrtvá, na mě dopadlo jako rána kladivem. „Tak je to. Zнала jsem ji...“

„Stala jste se svědkem hádky mezi ní a slečnou Laityovou, že?“ Withers se podíval do notesu a vlnité vlasy mu spadly do očí. Nejradši bych se natáhla a zastrčila mu je za ucho – napůl jako máma a napůl frustrovaná rozvedená ženská. Co se to se mnou děje? Zachvěla jsem se.

„Zarazila jsem je dřív, než se to stačilo vymknout z ruky. Všichni ostatní byli tak otřesení, že se nedokázali pohnout.“

„A odvedla jste ji ven, aby se uklidnila?“ Přikývla jsem. „Vysvětlila vám, proč napadla slečnu Laityovou?“

Zaváhala jsem, ale jen na okamžik. Možná se mi teď Melino obvinění zdá triviální, ale pro ni bylo natolik závažné, že neváhala po Cheryl vystartovat.

„Domnívala se, že Cheryl – slečna Laityová – si bere Tonyho jenom kvůli jeho obchodu.“ Vyslovené nahlas to působilo ještě mnohem směšněji. Proboha, přece jenom se jedná o mrňavý obchodní dům v přímořském městečku, a ne o naftařskou těžební společnost nebo tak něco. Tohle je Penstowan, ne Dallas. Withers se mnou očividně souhlasil, protože opakovaně zvedal obočí. „Já vím, já vím... Zní to hloupě. Předpokládám, že se domnívala, že si Cheryl bere Tonyho jenom pro peníze nebo něco takového.“

„Myslíte, že to byla pravda? Že právě proto zmizela?“ Takže policie bere Cherylinu dnešní neúčast vážně. Dobře.

„Upřímně řečeno, na takovou otázku nedokážu odpovědět. Seznámila jsem se s ní teprve před týdnem. Neznala jsem ji – skoro ji *neznám*.“

Withers bedlivě studoval můj obličej způsobem, který mě vyváděl z míry. Nebyla jsem si jistá, jestli mě podezírá, že něco skrývám, a chce, abych se cítila provinile (například kvůli svému chvilkovému a naprosto pitomému podezření vůči Tonymu), anebo jsem z něho mimo z toho důvodu, že je zatraceně sexy a já dlouho nikoho neměla, natož tak pohledného frajera. Pravdou zůstávalo, že na mě pohlížel s hlubokým zájmem. Samozřejmě až na to, že neměl zájem o mě, ale o to, co říkám. Anebo spíše co neříkám.

„Šéfe?“ Ve dveřích se objevil uniformovaný policista. Withers se na něho podíval a kývl, pak se otočil zpátky ke mně, sklapl notes a zvedl se.

„Děkuji vám, paní... slečno Parkerová. Možná s vámi budeme potřebovat ještě mluvit, tak prosím nahlaste vaše kontaktní údaje některému z policistů v uniformě, než odejdete.“

Zamyšleně jsem se vracela do kuchyně. Máma ke mně vzhledla, když jsem vstoupila. Třpyt v jejích očích jsem moc dobře znala.

„To byl ale milý mladý –“

„Ne, nebyl. Popadneme, co uneseme, a mizíme odtud.“

Cestou přes halu jsem se zastavila, abych strážníkovi u dveří nadiktovala, kde mě najdou. Když jsem se chystala k odchodu, otevřenými dveřmi do jídelny jsem zahlédla Tonyho. Seděl tam, kde jsem ho zanechala. Vypadal otrěseně a obletovali ho jeho stárnoucí rodiče, Brenda a Malcolm.

„Tony!“ zvolala jsem. Vzhlédl ke mně a mdlé se usmál, zatímco moje máma pospíchala za Penhaligonovými. Objala Brendu a Malcolma poplácala po paži.

„Jak se držíte?“ zeptala se. Brenda se statečně usmála, zatímco Malcolm zavrtěl hlavou.

„Příšerná ostuda, Shirl,“ zadrmolil. „Příšerná ostuda.“

„My odcházíme,“ oznámila jsem Tonymu. „Nemůžeme víc udělat. Já vím, že jídlo je to poslední, na co teď myslíš, ale když mi řekneš, co si s ním mám počít, později se vrátím a zařídím to.“

„Oukej,“ přikývl Tony. Působil dočista zmateně. „Vážně nevím...“

„Teď se tím netrap,“ radila jsem mu. „To je v pohodě. Ale co ty? Dovolila ti policie odejít? Zdá se, že se nemohou dočkat, až každého vypoklonkují.“

„Povídali, že můžu jít, ale já tu chci zůstat pro případ, že se Cheryl vrátí...“ Koutkem oka jsem zaznamenala, jak si Penhaligonovi a moje máma vyměnili ustaraný pohled.

„Já ti nevím,“ mínila jsem. „Co když přijde domů? Možná se nechce ukázat v hotelu, když si představí, že tu pořád jsou svatební hosté. Kdyby se tu ukázala, policie ti dá vědět.“

„Až se tu ukáže,“ opraví mě Tony.

„Ano, to jsem chtěla říct.“ Nedokázala jsem se mu podívat do očí. Naklonila jsem se blíž. „Mezi námi – myslím, že Brenda potřebuje odjet domů, ale neudělá to, dokud tu budeš ty. Nechce tě tu nechat samotného, a tvůj táta

tu nechce nechat samotnou *ji*, takže... možná bys je měl doprovodit domů a dávat na ně pozor.“

„Dát si šálek poctivého čaje a hodit si nohy na stůl,“ dodala máma a Brenda přikývla.

„To zní dobře,“ pochvalovala si. „Co ty na to, zlato? Co kdybys šel na chvíli k nám? Vždycky se můžeš vrátit a vyřídít to později, až se na to budeš cítit.“

„Asi ano...“ Neznělo to moc nadšeně, ale po chvílce přemlouvání ho Malcolm přesvědčil, aby se zvedl.

„Asi bych se měl cestou zastavit za Melinou mámou,“ zamumlal Tony. „Musí být zničená.“

„Nemusíš,“ odpověděla jsem pohotově. „Mel přece měla svou rodinu – bratrance, tety a tak. Policie jim zavolá, aby Melina máma nezůstala sama. Určitě by si v téhle chvíli nepřála mít dům plný lidí, i kdyby to s ní všichni mysleli dobře. Běž domů, Tony.“

Chvíli na mě rozpačitě zíral, pak přikývl. Společně jsme zamířili ke dvěřím vedoucím na parkoviště.

Privítal nás pohled na dodávku s tmavými okny a diskrétním nápisem „Soukromá sanitka“ na boku. Zarazili jsme se. Dva vážně se tvářící muži v černých košilích a kalhotách opatrně zvedli nosítka s těžkým černým pytle a zasunuli je dovnitř. Obešlo se to bez povyku a obřadnosti, přesto to působilo jaksi uctivě. Zacházeli s mrtvou Mel jako s nemocným nebo zraněným pacientem.

Sledovali jsme, jak zavírají dveře, nasedají dopředu a tiše odvázejí tělo Melissy Penhaligonové pryč.

Přeložila Jana Vlčková